



Sygn. akt III KRS 50/15

## **WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 6 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiryło (przewodniczący)

SSN Dawid Miąsik (sprawozdawca)

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania T. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 14 kwietnia 2015 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w [...], ogłoszonym w Monitorze Polskim [...], z udziałem J. K.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 października 2015 r.,

**oddala odwołanie.**

### **UZASADNIENIE**

Uchwałą z 14 kwietnia 2015 r. Krajowa Rada Sądownictwa (Rada) postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w [...] kandydaturę J. K.

W uzasadnieniu uchwały wyjaśniono, że za powołaniem J. K. przemawia ocena posiadanych kwalifikacji, wnioski płynące z opinii na temat jej pracy, a także poparcie środowiska sędziowskiego. Ponadto kandydatka posiada obszerną i pogłębioną wiedzę merytoryczną, odpowiednie doświadczenie zawodowe i staż pracy. Rada podkreśliła, że Kolegium Sądu Okręgowego w [...] jednogłośnie poparło kandydaturę J. K., oddając 8 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”, zaś Zgromadzenie Przedstawicieli Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w [...] oddało 40 głosów „za” przy 2 głosach „przeciw” oraz 29 głosach „wstrzymujących się”.

T. K. (skarżący) zaskarżył uchwałę odwołaniem, zarzucając naruszenie art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z 2011 r. Nr 126, poz. 714 ze zm., dalej jako ustawa o KRS) poprzez niezastosowanie przez Radę jednolitych kryteriów i zasad przy wyborze kandydata do objęcia funkcji sędziego w Sądzie Rejonowym, a w konsekwencji podjęcie decyzji bez wszechstronnego rozważenia sprawy. Skarżący wniósł o uchylenie uchwały i przekazanie Radzie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu odwołania skarżący podniósł, że kandydaci posiadający takie same albo lepsze kwalifikacje są w bardzo różnym stopniu oceniani przez Radę, zwracając uwagę na fakt, iż żaden inny kandydat, poza J. K. nie uzyskał głosu „za”. Skarżący podkreślił ponadto, że kandydatka wybrana przez Radę, posiadająca w jego opinii dużo uboższe doświadczenie zawodowe oraz wiedzę, musiała zostać oceniona inną miarą. Wybrana kandydatka przewyższa osobę skarżącego jedynie w zakresie kryterium poparcia wyrażonego przez Kolegium Sądu Okręgowego i Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Okręgowego. To kryterium oceny nie powinno mieć przeważającego znaczenia przy wyborze najlepszej kandydaty.

W odpowiedzi na odwołanie Rada wniosła o jego oddalenie w całości podkreślając, że Kolegium Sędziów Sądu Okręgowego w [...] negatywnie zaopiniowało kandydaturę skarżącego, przyznając mu 0 pkt, podczas gdy wybranej kandydatce przyznało pkt 40. Również podczas Zgromadzenia Przedstawicieli Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w [...] skarżący otrzymał dużo niższe poparcie. Krajowa Rada Sądownictwa nie podzieliła stanowiska

skarżącego, jakoby posiadał on wyższe kwalifikacje zawodowe, gdyż ma krótsze doświadczenie w pracy w sądzie, bowiem obowiązki asystenta sędziego zaczął wykonywać w maju 2006 r., a w charakterze referendarza sądowego pracuje od marca 2010 r., przy czym od początku jest zatrudniony jedynie w Sądzie Rejonowym, podczas gdy J. K. posiada bardziej różnorodne doświadczenie zawodowe, które zdobyła wykonując swoje obowiązki w różnych wydziałach w sądach pierwszej i drugiej instancji, a także praktykując jako adwokat, prowadzący własną kancelarię. Co więcej skarżący legitymuje się niższą oceną z wyższych studiów prawnych (uzyskał ocenę dobrą plus, a Pani K. ocenę bardzo dobrą), a ponadto nie otrzymał tak wyróżniającej się oceny kwalifikacyjnej swojej pracy, jak wybrana kandydatka.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Odwołanie nie ma uzasadnionych podstaw.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do podniesionego przez skarżącego zarzutu naruszenia art. 33 ust. 1 ustawy o KRS należy przypomnieć, że rolą Sądu Najwyższego nie jest zastępowanie Rady w wykonywaniu jej ustawowo wyznaczonego zadania, jakim jest rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu sędziego (wyroki Sądu Najwyższego z 15 lipca 2015r., III KRS 32/15; z 21 lipca 2015 r., III KRS 36/15; z 21 lipca 2015 r., III KRS 37/15). Z tego też powodu Sąd Najwyższy nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zarówno zawodowych, jaki i moralnych kandydatów do pełnienia urzędu sędziego. To Rada posiada kompetencje do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego. Dlatego też Sąd Najwyższy nie przeprowadza weryfikacji dokonanej przez Radę wyboru kandydata na urząd sędziego z uwzględnieniem kryterium zasadności. Tymczasem skarżący w swoim odwołaniu zmierza do podważenia uchwały Rady, jako jedyny powód podając swoje subiektywne przekonanie, iż jest on lepszym kandydatem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w [...] od kandydatki wybranej na to stanowisko.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się już w kwestii bezzasadności powołania się na naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS w takim zakresie w jakim

uczynił to skarżący. Rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych obejmuje kompetencję Rady do badania stopnia dojrzałości zawodowej kandydatów (wyroki Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2011 r., III KRS 27/11, OSNP 2012 nr 23-24, poz. 299; z 15 września 2015 r., III KRS 48/15, niepubl.) a zasadniczym kryterium wyboru kandydata do urzędu sędziego są jego kwalifikacje zawodowe i cechy osobowościowe (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, OSNP 2013 nr 15-16, poz. 194). Dlatego Sąd Najwyższy badając zasadność odwołania jest władny przeprowadzić wyłącznie kontrolę w zakresie ustalenia, czy Rada w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej (kandydatów do objęcia wakującego stanowiska sędziowskiego) zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne.

W świetle powyższych rozważań nie można uwzględnić zarzutu naruszenia art. 33 ust.1 ustawy o KRS poprzez przyjęcie, że wszechstronna analiza sprawy dawała podstawy do objęcia wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w [...] J. K., a nie dawała do objęcia rzeczonym wnioskiem skarżącego. Z uzasadnienia kwestionowanej uchwały wynika, że skarżący uzyskał negatywną opinię Kolegium Sędziów Sądu Okręgowego, podczas gdy kandydatura wybranej kandydatki została poparta jednogłośnie. Konfrontując treść uzasadnienia zaskarżonej uchwały z zarzutami odwołania Sąd Najwyższy stwierdza, że skarżący uzyskał dużo niższe poparcie ze strony Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego, a ponadto posiada krótsze niż rekomendowana kandydatka doświadczenia zawodowe w pracy w sądownictwie, otrzymał niższą ocenę z wyższych studiów magisterskich, a także nie wystawiono mu lepszej oceny kwalifikacji. Z powyższego zestawienia wynika, wbrew wywodom odwołania, iż Rada uznała za najlepszą kandydaturę J. K. po dokonaniu oceny wszystkich wskazanych w uchwale kryteriów istotnych z punktu widzenia przydatności dla służby sędziowskiej. Dokonany w ten sposób wybór uchyla się spod kontroli Sądu Najwyższego.

Nieuprawniony okazał się także zarzut naruszenia art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, ponieważ z uzasadnienia skarżonej uchwały w żaden sposób nie wynika, by Rada stosowała w stosunku do różnych kandydatów odmienne kryteria oceny bądź

też, by za przeważające kryterium Rada przyjęła poparcie udzielone kandydatom przez Kolegium Sądu Okręgowego w [...] i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w [...].

W świetle utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, w stosunku do znaczenia kryterium poparcia sędziowskiego, za niezasadny należy uznać zarzut naruszenia przepisu art. 35 ust. 2 ustawy o KRS poprzez przyjęcie, że kryterium to jest kryterium determinującym dokonanie przez Radę wyboru (wyrok Sądu Najwyższego z 15 września 2015 r., III KRS 48/15). Poparcie wyrażone przez środowisko sędziowskie jest istotnym kryterium uwzględnianym w postępowaniu nominacyjnym w ramach całościowej oceny kandydatów (wyroki Sądu Najwyższego z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 34/14 oraz III KRS 35/14 i powołane tam orzecznictwo). Rada może przypisać temu kryterium mniejsze znaczenie, a nawet przedstawić kandydaturę, która otrzymała niższe poparcie środowiska sędziowskiego, jeżeli uzna, że jest to uzasadnione dobrem wymiaru sprawiedliwości i przedstawi przekonujące uzasadnienie (wyrok Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2015 r., III KRS 13/15). W związku z powyższą konstatacją uwzględnienie w niniejszej sprawie, w ramach wszechstronnej oceny kandydatur, skali poparcia udzielonego J. K. oraz poparcia udzielonego kandydaturze skarżącego, nie uprawnia do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 35 ust. 2 ustawy o KRS.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

kc